Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи непечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 224. Субота 5 (17) жовтня 1891. Рôкъ I.

Ще о холмскихъ священикахъ.

Въ послѣднихъ дняхъ заговорили майже всѣ краєвій ґазеты о гоненю та переслѣдуваню рускихъ священикôвъ въ Россіи, що передъ кôльканацяти роками пôйшли були зъ Галичины до холмскои епархіи, перейшли тамъ на православіє та стали помагати россійскому правительству переводити на православіє ще тыхъ немногихъ Русинôвъ-селянъ, що остались вѣрными католицкôй церквѣ. Безперечно мусѣло кождого то здивувати, що зъ давными помôчниками, котрыхъ такъ радо принимало россійске правительство и высшій православній власти церковній, теперь такъ люто обходять ся. А однакожь фактомъ єсть, що священикôвъ Галичанъ въ Холмщинѣ переслѣдують, що ихъ зъ вôдтамъ гонять и що многій зъ нихъ хотѣли бы назадъ вернути до Галичины. То доказують намъ не лишь тій першій вѣсти, якій були появились въ половинѣ вересня, якъ разъ передъ скликанемъ собору у Львовѣ, а вôдтакъ письмо зъ Холмщины, котре подало було „Дѣло" а котре и мы повторили, але то потверджують такожь и нашій информаціи. Лишь однй нашій москвофилы не хотять тому вѣрити, а властиво удають, що не вѣрять, и то зовсѣмъ справедливо, бо годѣ то ганити, що доси хвалило ся и хвалить ся, а впрочôмъ треба мати и то на увазѣ, яку задачу сповняють нашій москвофилы.

Случай хотѣвъ, що вѣсть о переслѣдуваню Галичанъ-священикôвъ въ Холмщинѣ розойшлась голоснѣйше якъ разъ въ пору, коли у Львовѣ мавъ зôбрати ся гр. кат. синодъ. Для нашихъ москвофилôвъ була якъ разъ добра нагода сказати, що вѣсть та неправдива, що она розпущена умысно, щобы нею нѣбы то зробити якусь пресію на зôбраныхъ на синодѣ священикôвъ; вѣсть та, сказали они, то интриґа латинникôвъ и Поляковъ а щобы ще бôльше надати ваги своѣй, треба признати, дуже зручнôй и хитрôй крутанинѣ, вôдкликнувъ ся орґанъ нашихъ москвофилôвъ, „Галицкая Русь," до своихъ пренумерантôвъ въ Холмщинѣ та до „Варшавского Дневника" („Свѣдчивъ ся циганъ своими дѣтьми" — каже приповѣдка). И щожь принѣсъ той вôдкликъ „Гал. Руси" москвофиламъ. Ото лишь потвердженє того, о чôмъ у насъ въ краю вже майже всѣ ґазеты писали.

„Галицка Русь" пише, що дôстала на свôй вôдкликъ вôдповѣдь вôдъ одного священика зъ Холмщины и вôдъ одного Русина Галичанина, котрый ѣздить дуже часто до Холмщины „въ комерческо-торговельныхъ дѣлахъ." Священикъ доносить, що „холмскій епископъ Флавіянъ и варшавскій архіепископъ Леонтій, стараютъ ся при всякôй нагодѣ „секувати" Галичанъ и склонити ихъ до того, щобы они добровôльно перенесли ся зъ холмско-варшавскои епархіи, а полишили свои мѣсця древлеправославнымъ, прибувшимъ туда зъ глубокои Россіи. Але щобы насильно перенесли Галичанъ надъ Волгу, то не може бути, бо о тôмъ еп. Леонтій сказавъ лише при якôмсь Поляку муляри, котрый єму ставивъ пѣчь". Свѣтскій же Галичанинъ пише мѣжь иншимъ:

„....Що декотрй єрархи не люблять нашихъ Галичанъ, то не тайна, а не люблять ихъ разъ длятого, що они дôстають по 1.200 руб. пенсіи (за те доходôвъ зъ iura stolae не мають такъ, якъ въ Галичинѣ), а по друге, що Галичанинъ у нихъ „несовершенный" православный, бо и внѣшностію и пересвѣдченями пригадує имъ священика поступового. Особливо теперь, коли оденъ Галичанинъ (о. Сыроѣдôвъ) покинувъ Холмщину, сильно озлобились и пôдозрѣвають всѣхъ Галичанъ, що ови неприхильній православію. Оденъ старшій єрархъ мавъ сказати въ гнѣвѣ, щобы всѣ Галичане йшли собѣ до Львова, а вѣ, то вôнъ ихъ переселить надъ Волгу. Може бути, що вôнъ бы се й зробивъ, колибъ адміністративнй власти не стояли по сторонѣ Галичанъ. При епархіяльнôй ревізіи холмского и красноставского благочинія (деканату), холмскій суфраґанъ еп. Флавіянъ публично понижувавъ наше духовеньство: многихъ „ругалъ". дискредитувавъ передъ прихожанами и на многихъ наложивъ грошеву кару по 50 рублѣвъ. Нѣхто ще не заплативъ и мабуть не заплатить, бо вмѣшали ся власти адміністративнй и еп. Леонтій не потвердивъ засудôвъ. Одному Галичанинови, дуже примѣрному душпастиреви, рѣшило духовне начальство вôдобрати парохію, а на єго мѣсце наслати древлеправославного, та тôлько, коли вмѣшавъ ся въ справу люблиньскій ґубернаторъ, варшавскій архієрей полишивъ душпастиря на мѣсци...."

7

Въ зимовый вечѣръ.

НОВЕЛЯ

ЕЛИЗЫ ОЖЕШКОВОИ.

(Дальше.)

За плечима пытаючого сплеснули голосно чіись долонѣ и бабскій пискливый голосъ заговоривъ:

А *кабъ* я вѣку свого не дожила! *Кабъ* менѣ языкъ коломъ ставъ! *Кабъ* менѣ руки, якъ те галузе вербы, покрутило, коли я про него забула, про Ивася мого наймилѣйшого, про соколика мого бѣдненького... Та-жь я єго, коли вôнъ на свѣтъ прийшовъ, вôдъ матери приймала, та-жь я єго на рукахъ своихъ не разъ и не десять разôвъ носила... своихъ дѣтей не мала, але єго мала и полюбила якъ сынка рôдненького...

Голова бабусѣ, облѣплена червонымъ чепцемъ, зъ бѣлемъ волосємъ на поморщенôмъ чолѣ, зъ лицемъ, зарумяненымъ вôдъ горѣвки, трясла ся и хитала ся на обѣ стороны надъ самымъ раменемъ гостя, кидаючи єму майже въ саме ухо горячій и горѣвкою шхнучій вôддыхи А вôнъ оперъ на руцѣ голову, трохи назадъ нахилену, и слухавъ зъ прижмуреными очима єи заводженя. Але небавомъ перервавъ єи слова пытанємъ:

— То вы, пане господарю, вже зовсѣмъ не тямите Ивася? Вôнъ же бувъ вашимъ першимъ..- найстаршимъ...

Якъ бы силомôць вырваный зъ мовчаня, старый вôдповѣвъ хмарно:

— Чому не тямлю? Тамлю... а вы єго добре знали?

— Ой, и якъ добре? Бравый хлопецъ бувъ зъ него, розумный, смѣлый...

— Занадто вже смѣлый — воркнувъ старый, вытрясаючи попѣлъ зъ люльки. А вы чули, що єму лучило ся?

Очевидно мимо захмареня и проймаючихъ поглядôвъ, котрй часомъ кидавъ на гостя, зачинавъ чути охоту до розмовы про найстаршого сына. Але стара Настуся зачала зновъ:

— Ой, лучила ся єму бѣда та горе; ой, *кабъ* имъ Панъ Богъ ихъ грѣхôвъ не простивъ, якъ они єму молоденькому та дурненькому тогди не простили! Погубили они єго, якъ того пса змарнували... небôшка мати єго менѣ братаницею була... а вôнъ мене бабусею звавъ...

Гость старого Микулы спытавъ:

— А що-жь єму таке лучило ся?

Старый пôвъ мінуты рушавъ устами, якъ бы щось тверде пережувавъ. И не хотѣло ся єму зъ тымъ незнакомымъ говорити и охота єго до розмовы брала.

— Отъ — зачавъ — зъ дурницѣ пôшло... може вôнъ першій разъ и за справедливôсть покутувавъ... Дубрôвлянцѣ, сусѣде, *кабъ* имъ добра не було, выдали намъ процесъ... Ну, мене выбрала громада за пленіпотента, я ѣздивъ до мѣста и говоривъ зъ *гадвокатомъ*, значить: тымъ, що передъ судомъ насъ боронивъ. До мѣста бравъ я зъ собою Ивася и до гадвоката бравъ, такъ собѣ безъ причины... Занадто я єго любивъ, а коли чого наперъ ся, то менѣ не позвалявъ... *Кабъ* мене Панъ Богъ найвысшій за те не каравъ, що я єго не державъ остро...

Бабуся впала єму въ бесѣду:

— Ой, любили єго и голубили всѣ добрй люде и на все єму позваляли, бо дуже бувъ милый та ласкавый... ручки — бувало— на шию закине и тулить ся до чоловѣка, якъ те бараня, а очи мавъ, якъ тй васильки въ житѣ...

Старый не зважавъ на жалѣ бабы и щоразъ радше выводивъ давнй подѣѣ зъ памяти.

— Не шутка, якій вôнъ бувъ розумный, але занадто вже зухвалый и зовсѣмъ не такій, якъ иншій хлопцѣ... Анѣ у него робота, анѣ забава не була така, якъ у всѣхъ. Коли працює, то рве ся, якъ той кôнь огнистый, а

Чи треба ще лѣпшихъ доказôвъ на то, якъ переслѣдують Галичанъ-священикôвъ въ России? А прецѣ они колись будучи въ Галичинѣ вздыхали до того раю за кордономъ, рвали ся до него и самѝ признають, що коли туды прийшли, взяли ся ревно до дѣла, до котрого ихъ призначено. А теперь, по кôлька нацять лѣтахъ трудôвъ и працѣ, ось яку мають заплату! Декотрѝ зъ нихъ, коли були въ Галичинѣ, були головными ширителями и аґітаторами москвофільства а теперь радѝ бы, кобы назадъ могли вернути. Не вѣрили ажь змѣрили!

„Гал. Русь.", щобы бодай якъ небуть покрыти поступоване тыхъ, въ котрыхъ интересѣ пише, вхопилась того, що урядово не наказано Галичанамъ-священикамъ выноситись надъ Волгу; то сказавъ еп. Леонтій лишь „отъ такъ собѣ" до якогось муляря-Поляка. (Полякъ мусѣвъ очевидно при тôмъ бути, хочь бы и мулярь, котрый певно на справахъ обходячихъ духовеньство не розумѣє ся.) Але припустѣмъ, що и такъ булобы, що не велено урядово выносити ся Галичанамъ-священикамъ надъ Волгу. Чи не сто разъ гôрше єсть переслѣдувати ихъ, секувати ихъ, высмѣвати передъ парохіянами, накладати на нихъ кары и тымъ змушувати ихъ, щобы они самѝ выносили ся? Чи не было честнѣйше, совѣстнѣйше и бôльше по христіяньски сказати имъ вôдъ разу: Выносѣть ся надъ Волгу!?

Читаючи повысшѝ вѣсти въ „Гал. Руси" знайшли мы лишь потверджене того, що и самѝ давно знали и о чôмъ сими днями майже вся краєва праса писала та мимо волѣ прийшли намъ на гадку слова сына пок. о. Наумовича, котрый будучи докторомъ при зелѣзници въ Кієвѣ, сказавъ до одного молодого чоловѣка, котрого зербувавъ бувъ до кієвскои духовнои семінаріи пок. о. Наумовичь, а вôнъ пôйшовъ вôдтакъ до сына по раду: „Я не знаю, що мому батькови такого. Чого вôнъ васъ сюды стягає? Чи думає, що намъ тутъ вже рай?" А мимо того знаходять ся у насъ ще люде, що вѣрять въ той „рай". Часъ, щобы они опамятались а доля холмскихъ священикôвъ Русинôвъ нехай буде наукою для нихъ.

Наука клясичныхъ языкôвъ.

П. Міністеръ просвѣты выдавъ пôдъ днемъ 30 вересня с. р. розпорядженє въ справѣ науки клясичныхъ языкôвъ въ высшихъ ґімназіяхъ. Въ обємыхъ мотивахъ каже п. Міністеръ, що наколи въ розпорядженю зъ 1 липня 1887 р. старано ся усунути деякѝ перешкоды въ науцѣ языкôвъ клясичныхъ низшои ґімназіи, то се розпорядженє змагає до улекшеня и упрощеня науки тыхъ языкôвъ въ ґімназіи высшôй. Се нове розпорядженє постановляє:

1) латиньскѝ и грецкѝ задачѣ домовѝ въ высшихъ клясахъ на будучє мають вôдпасти. Часъ, якій въ наслѣдокъ того полишить ся, може бути ужитый на читанє автора, де се безъ шкоды для науки граматики може стати ся.

Въ першôй лініи мають служити для цѣлей лектуры также письменнѝ выробы (переклады) въ высшихъ клясахъ ґімназіяльныхъ. Для формального выобразованя булобы пожадане, абы ученикъ особливо латиньскимъ языкомъ научивъ ся володѣти такъ, щобы мôгъ властнѝ гадки выповѣдати, або вôддати довôльный текстъ материньского языка, однакъ се въ нинѣшнихъ вôдносинахъ не дасть ся осягнути. Але якесь присвоєнє собѣ чужого языка єсть конечнє и дасть ся и при нинѣшныхъ обставинахъ осягнути черезъ вправы въ перекладаню, єсли они будуть опирати ся на пôдставѣ матеріялу набутого лектурою, черезъ що и лектура буде скрѣплена. Досвѣдъ поучивъ, що домовѝ задачѝ осягають той результатъ лишь у деякихъ совѣстныхъ ученикôвъ особливо, коли не мають домовыхъ учителѣвъ. Впрочôмъ тѝ задачѣ забирають богато часу. П. Міністеръ пригадує ще, щобы въ выборѣ вправъ поминати особливо такѝ композиціи, въ котрыхъ сходять ся особлившѝ трудности, де кожде слово дає поводъ до боязкого застановлюваня ся, и де головну вагу положено не на змѣстъ, але на стилістику и красу формы.

2) Въ кождôй высшôй клясѣ треба при конци кождого пôвроку задати ученикамъ на школьну задачу для перекладу на мову выкладову ґімназіи, уступъ нечитаный зъ автора школьного, зъ котрымъ ученики добре обзнакомленѝ. До такои задачѣ не належить ученикôвъ приготовляти, анѣ имъ нѣякихъ поясненъ давати а також не вôльно ученикамъ послугувати ся нѣякими пôдручниками. Задачѣ такѝ мають учителѣ поправляти и клясифікувати якъ кожду иншу задачу школьну. Число задачь письменныхъ вразъ зъ задачею высше згаданою має выносити въ кождôй высшôй клясѣ на одинъ пôврокъ зъ латиньского языка 5 а зъ грецкого 4.

Въ поясненяхъ до сего уступу вказує п. Міністеръ, що такѝ переклады выкажуть ретельну працю ученика лѣпше нѣжь устнѝ. Треба лишь выбирати такѝ уступы, абы и ученики середныхъ здôбностей могли зовсѣмъ спокôйно въ протягу школьнои годины выробити задачу. Се буде також вôдповѣдною вправою и приготовленємъ до письменного испыту зрѣлости, котрый доси вôдбувавъ ся безъ належитои вправы.

3) Кождый ученикъ, котрый выкаже, що перечитавъ зъ приватнои лектуры въ языцѣ латиньскôмъ або грецкôмъ тôлько, кôлько зъ сего предмету перечитано въ однôмъ роцѣ въ школѣ, може при испытѣ зрѣлости просити, щобы єму дали до перекладу уступъ також и зъ сеи приватнои лектуры, коли тымъ думає поправити собѣ ноту.

Во поясненю до сего уступу подає п. Міністеръ, що вправдѣ домова лектура задержить усе свôй характеръ науки „зъ власнои пильности" але причинить ся до доповненя школьнои науки, що було бы дуже пожадане особливожь, що скромне число школьныхъ годинъ дозваляє познакомити ся лишь зъ деякими дѣлами поодинокихъ авторôвъ. Домова лектура дасть впрочôмъ нагоду розвинути ученикови свою власну индівідуальнôсть; учителя же буде рѣчь оцѣнити, чи и о скôлько ученикъ вôдповѣдно выбравъ тоту лектуру и чи працювавъ совѣстно, до чого впрочѣмъ учитель буде мати мѣру зô школьныхъ выробôвъ ученика.

Се розпорядженє має войти безпроволочно въ житє.

Рада державна.

4-те засѣданє Палаты послôвъ зъ д. 15 жовтня 1891 р.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты послôвъ розбиралась головно сензаційна справа пофальшованя картокъ до голосованя пос. Шнайдеромъ. Президентъ Палаты потвердивъ, що пôдчасъ послѣдного засѣданя старавъ ся одинъ зъ послôвъ повычеркувати на карткахъ до голосованя, роздаваныхъ посламъ, назвище пропонованого посла до выбору на доповняючого члена комісіи, а натомѣсть вписати назвище иншого, та що такимъ способомъ знайдено чотири картки поправленѝ у такихъ послôвъ, котрѝ не були присутнѝ въ Палатѣ. Президія вôзвала того посла и поучила єго, що такого способу поступованя не може допустити; а що реґулямінъ такого выпадку не предвидѣвъ, то Президія не могла дальше въ тую рѣчь входити, якъ лишь теперь высказати рѣшучу нагану послови за такій поступокъ.

коли гуляє, то такъ, що и рады не дашь. Бувало: за шию обôйме и цѣлує, мало не удусить, а иншимъ разомъ гордо поставить ся и щобы тамъ не знати кому, осою кинє ся въ очи. Сваривъ я на него добре, а таки найбôльше черезъ пальцѣ дививъ ся... И таки нѣчого злого вôнъ тогди й не робивъ... — Старый задумавъ ся та потрясъ головою. — На погубу бравъ я єго зъ собою до мѣста и до гадвоката, — балакливо зачавъ уже старый говорити. — Слухавъ вôнъ, що мы зъ собою говорили, слухавъ и вертаючи — бувало — каже: „Тату, я того вбью, хто намъ несправедливо прийде землю забирати!" А я лише смѣю ся. Молодый тай дурный, думаю собѣ. А земля по правдѣ до насъ належала, лише справа була задавнена и мы програли процесъ. Дубрôвлянцѣ прийшли вôдбирати землю, а мы завзяли ся не вôддавати. Не вôддамо и не вôддамо! Цѣлою громадою, бувало, выйдемо и проганяємо напастникôвъ тыхъ, *кабъ* имъ Панъ Бôгъ грѣхôвъ не дарувавъ! Доказували всѣ, доказувавъ и Ивась. Ну, думаю собѣ, добре. Коли всѣ, то нехай и вôнъ. Ажь ту на весну кажуть: урядникъ приѣде и буде Дубрôвлянцямъ вôддавати землю. Бѣда! Зъ урядникомъ не то, що зъ хлопами. Мы махнули руками. Нехай буде и такъ! нехай буде и наша кривда! Христосъ бôльше терпѣвъ. Але не все мы перечислили, якъ треба було. Не перечислили мы тыхъ молодыхъ, та ще й зухвалыхъ, що на свôй розумъ брали и змову робили... Приѣхавъ урядникъ, якійсь высокій, привѣзъ зъ собою двохъ низшихъ и давай по поли ходити, призначувати та роздаровувати тому се, тому те... А нашѝ хлопцѣ, якъ выпадуть зъ косами тай зъ граблями тай зъ костурами... може двайцять ихъ було, а мôй Ивась передъ всѣми, якъ якій ґенералъ... Прогнали урядникôвъ.

Бабуся наразъ впала въ страшный гнѣвъ. Ударила пястукомъ однои руки о долоню другои и крикнула:

Кабъ єму Панъ Бôгъ не дарувавъ, що вôнъ такій бувъ зухвалый... *Кабъ* вôнъ у землю запавъ ся, якъ вôнъ себе самого марно погубивъ...

— Вôнъ уже пропавъ! не проклинайте, бабусе, — звертаючись до напôвъ пянои бабусѣ воркнувъ гôсть и знову пильно зачавъ слухати старого.

А старый розбалакавъ ся на добре. Може и не думавъ про се, до кого говорить; говоривъ, бо бôль давный, майже забутый, знову за серце имивъ, а спомины про найстаршого сына розганяли мраку минувшихъ лѣтъ...

— Значить: — говоривъ — бунтъ. Значить: спротивленє власти. Ну, взяли ихъ до тюрмы и зробили надъ ними судъ. Иншихъ выпустили, або трохи лише укарали, а єго засудили на три роки тюрмы... *зачинщикъ*, кажуть. Ну, добре. Три роки не вѣкъ. А єму що лишь вôсѣмнацятый рокъ пôшовъ... Не дуже я сумувавъ, що вôнъ тамъ три роки посидить. Розуму, думаю собѣ, навчить ся, лагôдности набере ся...

— И навчивъ ся? — спытавъ гôсть — ха-ха! Що-жь, навчивъ ся? А?

Старый вдививъ ся въ землю и похитавъ великою головою.

— А-га! навчивъ ся. *Кабъ гетакъ чортѣ* злѝ душѣ вчили! Якъ вернувъ до дому, то и дня спокôйного въ хатѣ вже не було. Сяде, бувало и оповѣдає, якъ злодѣѣ по ночи красти ходять и всѣ замки отвирають. „На все є способы, каже, и я всѣ способы знаю", або каже: „И охота-жь людямъ по такихъ хатахъ сидѣти, бѣдувати и гарувати, коли на свѣтѣ тôлько богацтва и легко до него можна дôйти". Я єго кулакомъ у плечѣ: „Отъ тобѣ, кажу, легкій способъ не думати про злодѣйство та всяку погань!" А вôнъ до мене: „Не бий, батьку, бо втечу и тôлько мене й побачите!" За шапку и до коршмы. Навчивъ ся пити. Перше не пивъ, звѣстно, дитина, котрôй ледви сѣмнайцять лѣтъ скôнчило ся. А тамъ и того навчивъ ся. Упє ся, бувало, и по цѣлôмъ селѣ *гавантуры* выробляє: зъ парôбками бє ся, дѣвчата ловить.... Я до него добрымъ способомъ: „Чи ты сорому не маєшь, Ивасю? Чи ты Пана Бога не боишь ся?" А вôнъ у смѣхъ: „Ей тату, каже, або я такѝ рѣчи видѣвъ, або я про такѝ рѣчи наслухавъ ся.... тамъ будучи?

Пос. Шнайдеръ водповѣвъ на то, що вôнъ змѣнивъ картки лишь тыхъ пословъ, котрѝ на се позволили, а тыхъ чотирохъ неприсутныхъ хотѣвъ завчасу о томъ повѣдомити и заказавъ служащимъ забирати тѝ картки. Впрочѣмъ помѣжь вôсѣмъ чи десять змѣнеными картками не було й однои зô сторонництва консервативныхъ пословъ великои посѣлости. Бесѣдникъ казавъ, що вôнъ не обовязаный слухати умовъ клюбôвъ, котрѝ умовились не выбирати антісемітôвъ до комісій, а картки выборчѝ не суть актами урядовыми. Вкôнци жалуе, що Президія перешкодила ему агітувати, бо его кандидатъ не одержавъ черезъ те ще тыхъ шѣсть голосôвъ, котрѝ хибли ему до выбору на члена комісіи. Бесѣдникъ казавъ, що палата робить все, щобы лишь здескредитувати парляментаризмъ и що парляментъ не есть репрезентацією народа але клікъ.

Гр. Гогенвартъ заявивъ, що члены его клюбу не годились на змѣну картокъ. — Пос. Шлезінґеръ и Ґесманъ боронили Шнайдера и казали, що Шнайдеръ мавъ право до того. Пос. Люеґеръ взывавъ Гогенварта, абы зарядивъ поновне доходжене, чи деякѝ члены его клюбу самѝ не позмѣнювали картокъ, а вôдтакъ рѣшучо заявивъ, що оно справдѣ такъ було. — Пос. Пленеръ вносивъ, абы дати нагану Шнайдерови и заявивъ, що треба бы змѣнити реґулямінъ, абы таке не лучалось бôльше. — Пос. Мадейскій заявивъ въ имени Кола польского, що твердженє, будьто бы деякѝ члены клюбу самѝ позмѣнювали картки, есть зовсѣмъ неправдиве. — Пос. Герольдъ вносивъ, абы Палата, закимъ ще прийме внесенє Пленера, зарядила доходженє и заявивъ, що якъ поступованє Шнайдера, такъ и практикованый способъ выборôвъ суть однако годнѝ осудженя. Въ голосованю принято внесенє Пленера 159 голосами противъ 9, а Молодочехи и князь Ліхтенштайнъ выйшли передъ голосованємъ зъ салѣ.

Перегляд політичный.

Декотрѝ польскѝ ґазеты доносять, що справа децентралізации зелѣзниць державныхъ змѣнилась значно въ користь Галичины. Мимо того, що правительство зразу мало бути рѣшучо противне децентралізации, якъ кажуть, длятого, що тому противилась администрація войскова, одержало Коло польске зъ компетентнои стороны завѣрене, що такъ не есть, и що правительство децентралізации не есть противне.

Fremdenblatt доносить, що пос. Мадейскій повѣдомивъ Коло польске, що міністеръ справедливости думає утворити ще два суды окружнѝ въ Галичинѣ и що проектъ реформы процесу цивільного на основѣ устного и явного поступованя вже выготовленый и по переведенôй ревізіи буде мабуть вже въ слѣдуючомъ роцѣ предложеный палатѣ.

Зъ Ліберца доносять, що тамъ найдено вчера пôдъ поперечками мосту, котрый стоить на дорозѣ вôдъ заведеня ґазового Лібіґа до Рихлиць, скринку зъ дінамітовыми набоями и бомбу. Скринку ту забрано а мѣсце оглянула судова комісія.

Берлиньскѝ ґазеты доносять одноголосно, що царь приѣде дня 23 с. м. до Берлина и перебуде три дни въ гостинѣ у нѣмецкого цѣсаря Може бути, що въ звязи изъ сею вѣстею стоить и то, що россійскѝ ґазеты заперечують теперь рѣшучо будьто бы межи Россією а Францією була якась письменна умова въ справѣ союза, о чомъ доносивъ парискій кореспондентъ до Times-a. Такожь и розмова зъ Ґірсомъ, яку подає римскій кореспондентъ Daily Telegraph-у, приходить въ пору для проектованого зъѣзду. Ґірсъ мавъ сказати, що вôнъ завсѣгди старавъ ся о то, щобы миръ удержати. Царь ажь стрясе ся, коли ему нагадати про войну. Анѣ одного баталіону не перенесено зъ одного мѣсця на друге въ зачѣпной цѣли а лишь длятого, щобы держава могла боронити ся въ першôй хвили, колибъ еи хто напавъ.

Французска праса обговорює теперь широко справу зъѣзду въ Монци. Journ. des Debats каже, що теперь ще годѣ сказати що певного о результатахъ сего зъѣзду и що Ґірсъ доставъ въ кôлькохъ годинахъ хиба лишь дуже мало довѣрочныхъ информацій. Gaulois доносить знову, що Рудіні пояснивъ Ґірсови, до чого Италія зобовязала ся угодою супротивъ тридержавного союза. Менабреа доставъ вôдтакъ приказъ повѣдомити о томъ парискій кабінетъ, щобы успокоити публичне мнѣнє въ Франціи. Франція вышле вôдтакъ ескадру до Палермо на повитанє кор. Гумберта.

Въ Римѣ розпочавъ ся оногди великій процесъ политичный противъ 62 людей арештованыхъ пôдчасъ розрухôвъ въ день 1 мая. Прокураторія обжаловує ихъ о анархізмъ. Противъ обжалованыхъ постановлено 125 свѣдкôвъ, а въ ихъ користь 200; обжалованыхъ боронить 35 адвокатôвъ.

Румуньскій Lloyd подає звѣстку, що въ Букарештѣ уважають за рѣчь певну, що румуньскій наслѣдникъ кн. Фердинандъ зрече ся престола въ користь свого брата Кароля, щобы оженити ся зъ панною Вакареску. То вôдповѣдає якъ его бажанямъ такъ и поглядамъ батька панны Вакареску, котрый мавъ сказати, що не позволить нѣкому, хочь бы то бувъ и якій Гогенцоллернъ, зневажати своеи доньки. — Румуньскій король перебуває теперь въ Зіґмарінґенъ, куды приѣхавъ зъ Пелляницы.

Вы дурнѝ, у своѣмъ селѣ сидите и нѣчого не знаете, а я теперь ученый!" Ой, ученый вôнъ зробивъ ся, якъ три лѣта въ тюрмѣ посидѣвъ, ученый! *Кабъ* тыхъ *губернерôвъ*, що его тамъ учили....

Гôсть смѣявъ ся тихимъ, довгимъ, грудными смѣхомъ. Потомъ зачавъ трясти головою.

— Ой, пане господарю, сидите у своѣмъ селѣ, землю руками своими драпаете и нѣчого не знаете! Кобы вы тыхъ губернерôвъ побачили и почули, якъ они вашого сынка навчали, то бы васъ, пане господарь, може зъ самого страху *паралюшь* нарушивъ....

Старый пôднявъ живо голову и знову зъ такою-жь увагою, якъ кôлька разôвъ передъ тымъ, глянувъ на гостя. Въ голосѣ, якимъ вôнъ вымавлявъ послѣднѝ слова, були якісь звуки, котрѝ ударяли о слухъ его зъ особлившою силою.

— *Штожь гето?* — вымовивъ помалу. — Або я васъ колись знавъ, або я васъ не знавъ? ....Чиста *одура!* Хто вы такій?

Але въ той хвили гôсть занепокоивъ ся и вôдвернувъ лице до комина, довкола котрого зачинавъ ся щоразъ бôльшій рухъ и гаморъ.

(Дальше буде.)

Новинки.

— **Впреосв. еп. Юл Куиловскій** приѣде въ недѣлю дня 18 с. м. до Вѣдня а въ понедѣлокъ передъ загальными авдіенціями зложить торжественну присягу яко епископъ въ руки Є. Вел. Цѣсаря. При сѣмъ торжественнôмъ актѣ буде присутный п. Міністеръ просвѣты дръ Ґавчь.

— **Конкурсы.** Ц. к. окружна Рада школьна въ Калуши ровписує конкурсъ зъ речинцемъ шеститыждневымъ вôдъ дня оголошеня (т. є. вôдъ 15 жовтня) на слѣдуючѝ посады учительскѝ: 1) при школахъ етатовыхъ зъ платнею 300 зр. и вольнымъ мешканємъ: въ Бабинѣ, въ Довгôй войнилôвской, Красной, Петранцѣ, Томашôвцяхъ и Завадцѣ; 2) при школахъ філіяльныхъ зъ платнею 250 зр. и вольнымъ мешканємъ: въ Бережници, въ Берлогахъ, Добровлянахъ, Долпотовѣ, Камѣнци, Копанцѣ, Мединѣ, Мысловѣ, Перевôзци, Рôвнѣ, Сѣвцѣ калускôй, Угриновѣ старомъ, Угриновѣ середнômъ и Зборѣ. Поданя зъ залучниками вносити треба до окружнои Рады въ Калуши.

— **Нове жерело нафты** проявилось въ Сеньковôй коло Корсьна. Пôсля вкавôвокъ деякихъ нафтярôвъ т. зв. „Кракôвска спôлка" почала шукати за нафтою въ мѣсцяхъ доси не выкористуваныхъ, и вже въ першômъ шибѣ найшла богату ропу. Денный приплывъ выносить надъ 100 бочокъ.

— **Пересторога на бездымный порохъ.** Небавкомъ мають появити ся въ торговляхъ патроны, наповненѝ бездымнымъ порохомъ, а призначенѝ для мысливыхъ. Порохъ той має далеко бôльшу силу якъ дотеперѣшный звычайный порохъ, а сли бы его взявъ хто тôлько на одинъ набôй якъ звычайного, то вôнъ розрыває стрѣльбу, а якѝ зъ того наслѣдки бувають, всякому, хто мавъ коли дѣло зъ оружіємъ, а чейже добре вѣдомо. Тому треба поступати собѣ зъ тымъ новымъ матеріяломъ дуже осторожно и не приготовляти самому собѣ патронôвъ, лишь радше купувати вже готовѝ. Набиватижь бездымнымъ порохомъ звычайнѝ капслѣвки пôдъ жаднымъ условіємъ необôзнанымъ въ нимъ непорадно.

— **Огнѣ.** Въ Струсовѣ, теребовельского повѣта, згорѣвъ дня 9 с. м. костелъ и мешканє лат. пароха. Шкода була убезпечена. — Въ Ятужагахъ коло Рудокъ згорѣло дня 10 с. м. рано 20 загородъ селяньскихъ зъ усѣми припасами збôжа и пашѣ. Въ огни попѣкъ ся смертельно гамошный войтъ Мих. Бервецкій. — Въ Карловѣ дня 9 с. м. передъ полуднемъ знищивъ огонь двомъ господарямъ цѣле майно до тла, третому все збôже а четвертому стодолу. — Дня 12 жовтня о 2-ôй годинѣ зполудня займила ся одна хата въ селѣ Нагôрянцѣ коло Бучача и въ одной хвили при страшной бури обгорнувъ огонь половину села. Понадъ 60 загородъ селяньскихъ спопелѣло до тла зъ усѣмъ сегорôчнымъ прирôбкомъ. Ратувати не було кому, бо люде були въ поли при роботѣ. — Въ Буску, де огонь знищивъ дня 3 жовтня 11 загородъ зô збôжемъ та господарскимъ знарядємъ, огонь спôводували мабуть дѣти, що бавили ся сѣрниками коло домôвства Кавецкихъ.

— **Нагла смертъ.** Передвчера лучилось у Львовѣ два выпадки наглои смерти. Померли нагло: Адольфъ Липчиньскій, урядникъ асекураційный и дръ Іосифъ Блюменфельдъ, нотарь львôвскій и радный мѣста Львова.

— **Застановленый похоронъ.** Оногди мавъ вôдбути ся о 4-ой годинѣ зъ полудня похоронъ Маріи Грабовеньскои у Львовѣ. Але що зайшло пôдозрѣнє, що смерть еи наступила неприродно, то вôдвезено тѣло хвилькою передъ похорономъ до трупарнѣ. Секція покаже, о скôлько правды було на поголоскахъ о неприродности смерти.

— **Незвычайне самоубійство.** Зô Станіслава доносять до Przegląd-у, що тамъ дня 12 с. м. застрѣливъ ся выстрѣломъ зъ арматы пôдофіциръ 21 батеріи 1. дивізіи, Мукель Шнабель. Куля зъ арматы вôдняла нещасливому обѣ ноги и вôрвала желудокъ въ дрôбнѝ кусочки. Вôдбивши ся вôдтакъ вôдъ муру карного заведеня — застрягла въ ґрунтѣ огороду барона Ромашкана. Вояки выкопали кулю и забрали зъ собою.

† Посмертнѝ вѣсти.

О. Иванъ Заревичъ парохъ-ювілятъ въ Княждворѣ, жукотиньского деканату, померъ дня 3 жовтня въ 83 р. житя а зъ 60 р. священьства. Вѣчна ему память.

Телеграмы.

Вѣдень 16 жовтня. Є. Вел. Цѣсарь принимавъ вчера на окремôй авдіенціи сынôвъ кедива Аббасъ-бея и Мехмедъ Алі-бея, а на загальной мѣжь иншими п. Міністра Залеского и пос. Яворского.

Будапештъ 16 жовтня. Палата панôвъ ухвалила реформу администраційну.

Берлинъ 16 жовтня. Зачувати, що Ґірсъ вертаючи до Россіи поступить до Берлина и буде тутъ конферувати зъ Капрівімъ.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Оголошеня до *Народнои Часописи* приимае Контора **Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

НОВОУРЯДЖЕНЫЙ МАҐАЗИНЪ
В. СЦІБОРА и Е. ЯРОШЬ

Львôвъ, ул. Баторого ч. 20 (Готель Швайцарскій)

поручае власного выробу: сорочки мужескй по 1.40, 1.70, 1.90, 2.40 зр.; Калесоны по 1 зр., 1.25, 1.50 кр.; Маншеты найлѣпшй дюжинъ: 4 зр. 40 кр.; Ковнѣрики найлѣпшй дюжинъ 2 зр. 40 кр.

Великій выбôръ наймоднѣйшихъ краватокъ. Бѣле женьске и дитиняче зъ найлѣпшого матеріялу.

Маючи власну робôтню принимаемо всякй роботы входячй въ составъ бѣлого шитя. — Выробъ якъ найлѣпшій, цѣны низкй

АПТЕКА ПОДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ"

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Знаменити средства до консервованя зубôвъ и яселъ и удержаня ямы губнои въ цѣлковитôй чистотѣ, именно **Порошокъ до зубôвъ** салициловый и зъ руты надае зубамъ снѣжну бѣлость и не ушкоджуючи цѣлкомъ шклива хоронить ихъ передъ спорохнѣлостію.— Цѣна шкатулки 25 и 35 кр.

Вода анатеринова, настôй на зѣляхъ антисептичныхъ, а также и **вода салицилова,** котрои пару капель розпущенныхъ въ шклянцѣ воды, по выполоканю губы усувае зъ неи непріятный смакъ, а также забеспечуе ясла передъ всѣми **слабостями.**

Понеже, новою уставою торговельно-промысловою строго заборонено домокружну продажь вещей церковныхъ обѣзджаючимъ по селахъ и мѣсточкахъ, всякй вещй церковнй, якъ фелоны, хоругвы и прч. спродавати, — проте поручае:

ТОРГОВЛЯ РѢЧЕЙ ЦЕРКОВНЫХЪ
АНТОНІЯ СТАХІЕВИЧА

въ Тернополи,

Всечестнѣйшому Духовеньству, Брацтвамъ церковнымъ велико заосмотреный складъ матерій церковныхъ на фелоны и спродае по цѣнахъ зниженыхъ **фелоны** (свѣтлй, багряній, зелений и чорнй):

зъ вовняного найлучшого адамашку по зр. 30, 34, 40,
зъ пôвшовковыхъ матерій французкихъ по зр. 45, 52, 58, 65,
зъ шовковыхъ матерій французкихъ по зр. 70, 80, 90. 100 и висше.

Хоругви брацкй зъ вовняного найлучшого адамашку зъ вышитыми крестами по зл. 20. зъ образами по зл. 30. — **Хоругви шовковй** по зл. 70 и 75.

Всяку утварь церковну, якъ шалѣ до монстранціи, бурсы, дальматики, стихарѣ и прч. въ великôмъ выборѣ на складѣ.

Направы фелонôвъ принимае ся.

Упрашаю всякй замовленя впростъ до торговлѣ моеи адресуваши. На желане высылаю готовй церковнй до выбору, або прôбки матерій.

Мешканьцѣ Львова!

можуть хôснувати ся знаменитымъ вынаходкомъ

проф. Соксельета

молоко стерилізоване

пôсля методы того професора, есть найлѣпшимъ зъ штучныхъ кормôвъ для немовлятъ и заступае цѣлкомъ кормъ грудный.

Дѣти, скормленй тымъ молокомъ не слабують на жаднй слабости жолудковй або кишковй и въ загалѣ не пôдлягають такъ легко слабостямъ.

Цѣна мѣсячного кормленя 180 фляшокъ 7 зл.

Молоко коштуе найменше два разы тôлько.

Проспекта и поясненя даромъ. Замовленя приймае

Контора Льеопольда Литыньского,

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14 (побôчь Центральнои Каварнѣ

Найдешевшимъ и найпевнѣйшимъ

жереломъ

заосмотреня ся въ правдиву добру и безпечну невыбухаючу

НАФТУ

есть головный Маґазинъ **Міончиньского у Львовѣ,** Сикстуска 47.

Цѣнники на жаданє высылае ся оплачено.

Гербата россійска.

Перша краєва фабрика товарôвъ плятерованыхъ, вовимыхъ **хиньске срѣбло**

ЯКУБОВСКІЙ & ЯРРА

Львôвъ, Ринокъ ч. 37. Краковъ, Ринокъ ч. 26.

поручають:

Предметы служачй до ужитку церковного и домового, одповѣднй на **выправы слюбнй, подарунки,** у великôмъ выборѣ **по приступныхъ цѣнахъ.**

Репарацыи, срѣбленя и золоченя всѣхъ въ се зване входячихъ предметôвъ, **тревало и дешево.**

Цѣнники на жаданье оплатно, опакованье безплатно. 1—1.

Самоварыи Тульскй.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГИПОТЕЧНОГО

купуе и спродае

всякй ефекта и монеты

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшомъ, не числячи жаднои провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручае:

$4^1/_2$% листы гипотечнй.
5% листы гипотечнй преміованй.
5% листы гипотечнй безъ преміи.
$4^1/_2$% листы Тов. кредитового земс.
$4^1/_2$% листы Банку краевого.
$4^1/_2$% пожичку краеву галицку.
4% пожичку пропинаційну галицку.
5% „ „ буковиньску.
$4^1/_2$% пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
$4^1/_2$% пожичку пропинаційну угорску.
4% угорскй Облигации индемнизаційнй,

котрй то паперѣ контора вымѣны Банку гипотечного всегда купуе и продае **по цѣнахъ найкориснѣйшихъ.**

Увага: Канторъ вымѣны Банку гипотечного приймае ôдъ Вп. купуючихъ всякй **выльосованй, а вже платнй мѣстцевй паперѣ цѣннй,** якъ також **купоны за готовку,** безъ **всѣлякои провизіи, а противно замѣсцевй,** лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ. за зворотомъ коштôвъ, котрй самъ поносить.

Кефиръ.

Зъ кавказкихъ грибкôвъ незрôвнане средство диететичне, выробляе фабрика выробôвъ гигієнично - диететичныхъ **Льеопольда Литыньского** у Львовѣ и высылае щоденно свѣжій, на провинцію въ певныхъ означеныхъ ôдступахъ часу, числячи якъ найтаньше за опакованье.

Кефир есть найлѣпшимъ зъ истнуючыхъ средствъ ôдживчихъ, а въ недугахъ жолудка найрадикальнѣйшимъ лѣкомъ. Цѣна фляшки 15 к., зъ фляшкою 25 кр.

Адреса: Фабрика **Льеопольда Литыньского,** Пекарска 21, або контора Л. Литыньского при ул. Валовôй, ч. 14.

Жолудокъ есть господаремъ человѣческого орґанізму,

ôдъ него починають ся всякй болѣзни, ôдъ него залежить потрѣбне ôдживлене организму и силы чоловѣка.

„Реґуляторъ"

есть то порошокъ, котрого коробка вразъ зъ описомъ способу заживаня коштуе 35 кр. На провинцію высылае ся найменьше три коробки, потреба прото надôслати переказомъ 1 зр. 20 кр. (за три коробки порошку — зъ опакованемъ) — або 1 зр. 40 кр. тогды и почта буде оплаченою.

Реґуляторъ закасувавъ Морізона и всякй подôбнй средства.

Спроваджувати можна лише ôдъ:

Бронислава Виткевича,

аптикаря у Львовѣ, ул. Жовкôвска *(коло рампы).*

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.